

oleks mind kõhe üle pea kaela koolist minema lihutand. Ning kui ma oma santiide sobradega ista oleks laia teed fäima jäänd, siis ma oleks fa igaveste hulka läind. Kõige selle eest oled sina mu tallis Mart mind hoidnud. Jumal taasugu sulle seda kõit saea wöra ära ja Tema hoidlu mind, sind ja tööki inimesi nüisuguse kiusatuse sisje langemast! Sina lastsid enast minu pärast trahwida ja lantsid minu asemel warga nime." --

"Ah! unustame nüüd kõit jälle ära, mis on olnud ja jäätme igaveste sobraks." --

Siieli S. ei jätnud nurumast, Mart pidi järele andma ja teisel pühapäeval, kui naab siriku riided olid selga paanud, siis lätsid naab tahetesi foolmajasse foolmeistrile seda lugu jutustama.

Mis foolmeister neile öölnud oli, sain ma tööjöna sõnalt Juhani läest pärast luuksa, aga see wötaks palju ruumi ja aega, seepärast teme lühidel: Mart ei armastand enese wagadusest ja teiste santusest rääkida; ta tegi alati nõnda moodi parema täega head, et pahem läsi seda ei pidand teadmata.

Kui naab oma aja foolmeistrile olid rääkinud, siis tulid foolmeistrile pisarad silmi, ta säls Mardi juure, hakkas ta kaelast kinni ja andis tale suud, palus ta läest andeks, et ta teda faristand olla ja käskis teda edespidi ista kül südamest oma ligimist armastada ja kül ta omal ajal peab ta selle ette diget palka pärima; aga ta manitses ta lõwaete teda, et ta edespidi mitte sedawijj walega oma ligimist wabandada ei tohi, fest igasugune waletamine, olgu ta et seega ligimise osju heaks kääname, on Jumala ees jõle ja kahesjamas töökus õrakeelitud.

Ta ütles, et ei S-le oleks, et faristus ei manitsus ega ükski muu asj nii tasulik olnud, kui Mardi iseenese ärasalgamine. Mart olla Kristuse sõnade järele teind, s. o.: „Armastage oma vihamehi, õnnistage neid, kes teid sajatarvad, tehke neile head, kes teid laimawad ja tagasivad." --

Selle peale pööris ta omad silmad S. enese poole ja ütles tale ta suud andes: „Sulle ma annan ta südamest andeks, elu seepärast oma elu aeg Jumalale ja ära unusta tema läsu sõnu, kül